

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 149/2016-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SP-SK plus, s. r. o., Karpatské námestie 10, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária Kováčik Legal s. r. o., Radlinského 1729, Dolný Kubín, v menej ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Kováčik, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 27/2014 z 19. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SP-SK plus, s. r. o., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SP-SK plus, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 27/2014 z 19. novembra 2015.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí v jej prítomnosti a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v správnom konaní vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100308/1/60835/2013 zo 7. februára 2013, ktorému predchádzalo vydanie rozhodnutia Daňového úradu Žilina č. 9512401/5/2914957/2012/Bel z 11. októbra 2012 o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2010 v sume 45 883,94 eur.

3. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uvádza, že „... Najvyšší súd Slovenskej republiky porušil uvedené právo sťažovateľa na prerokovanie jeho vecí v jeho prítomnosti a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom tým, že vyslovil názor, že žalobca nesplnil formálne podmienky vzniku nároku na odpočítanie danie z pridanej hodnoty a že ani zákonné vykonanie dôkazu (výsluchu svedka [REDAKOVANÉ]) by neviedlo k inému záveru správcu dane...

Takáto úvaha najvyššieho súdu je len hypotetická a nemá oporu v ústave ani v zákone.“

4. S poukazom na skutkové a právne okolnosti prípadu následne sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf/27/2014 zo dňa 19.11.2015 bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie vecí v prítomnosti účastníka konania a právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf/27/2014 zo dňa 19.11.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

5. Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania zistil, že podaná sťažnosť v predloženom znení nespĺňa všetky náležitosti predpísané zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže k nej nie je pripojené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné podľa ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

9. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon

neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

10. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, c) proti komu sťažnosť smeruje.

11. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

12. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka spolu s návrhom nedoručila ústavnému súdu aj splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom napriek tomu, že z obsahu jej podania vyplýva, že bolo koncipované advokátom JUDr. Martinom Kováčikom.

13. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že daný rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 262/2010, III. ÚS 210/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších

predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

14. Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016